

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1ObdoV/6/2019
Identifikačné číslo spisu: 9017200060
Dátum vydania rozhodnutia: 28.05.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Veselá Zemaníková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:9017200060.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej v právnej veci žalobcu: Mgr. Alena Turčanová, správca konkurznej podstaty, s adresou kancelárie Ul. Horná 54, 974 01 Banská Bystrica, úpadcu KALINIČ Dolný Kubín, s. r. o. „v konkurze“ ,so sídlom M. R. Štefánika 2256, 026 01 Dolný Kubín, IČO: 31 612 946, zast. advokátkou Mgr. Martina Slosiariková, Ješová 2A, 974 01 Banská Bystrica, proti žalovanému: JUDr. V. O., narodený XX. XX. XXXX, bytom I., zastúpeného advokátom JUDr. Vladimír Zvara, na adrese SNP 1/A, 990 01 Veľký Krtíš a vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaného: Kooperativa poisťovňa, a. s., Vienna Insurance Group, Štefanovičova 4, 816 23 Bratislava, pob. Nám. Š. Moyzesa 9, 974 01 Banská Bystrica, zastúpeného advokátskou kanceláriou Miroslav Maďar, s. r. o., Robotnícka 6, 974 01 Banská Bystrica, v konaní o zaplatenie 100 898,22 Eur s príslušenstvom, na dovolanie žalovaného proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27. októbra 2016, č. k. 2Obo/23/2015-522, č. k. 2Obo/24/2015-522, jednomyseľne takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného o d m i e t a .
Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1/ Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd druhej inštancie, rozsudkom 2Obo/23/2015, 2Obo/24/2015, 2Obo/30/2016, 2Obo/31/2016 zo dňa 27. októbra 2016 rozhodol tak, že rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 15. januára 2015, č. k. 38Cbi/5/2010-Db-408, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 14. 12. 2014, č. k. 38Cbi/5/2010-Db-317, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 27. marca 2015 č. k. 38Cbi/5/2010-Db-455 a uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 12. mája 2015, č. k. 38Cbi/5/2010-Db-482 potvrdil a žalobcovi priznal náhradu trov odvolacieho konania.

2/ V dôvodoch rozsudku uviedol, že Krajský súd v Banskej Bystrici, rozsudkom zo dňa 15. 01. 2015, č. k. 38Cbi/5/2010-Db-408 žalovanému uložil žalobcovi zaplatiť sumu 100 898,22 Eur s 9% úrokom z omeškania ročne od 25. 09. 2010 do zaplatenia a nahradiť mu trovy právneho zastúpenia vo výške 4 129,56 Eur na účet právneho zástupcu a ďalej žalovanému uložil povinnosť zaplatiť na účet Krajského súdu v Banskej Bystrici poplatok vo výške 6 053,- Eur do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia.

3/ V bode 16/ odôvodnenia rozhodnutia uviedol, že predmetom sporu je nárok smerujúci voči osobe

správcovi konkurznej podstaty, z titulu zodpovednosti za porušenie povinnosti pri výkone funkcie správcu konkurznej podstaty. Ide o nárok titulom náhrady škody na úkor žalobcu, ktorý žalovaný spôsobil formou investovania finančných prostriedkov z majetku úpadcu, ktorý si žalobca uplatňuje s poukazom na ustanovenie § 8 ods. 2 ZKV (Zákona o konkurze a vyrovnaní v spojení s ustanovením § 420 Občianskeho zákonníka a nasl. Občianskeho zákonníka, upravujúcim zodpovednosť za škodu, a nie v spojení s § 451 Občianskeho zákonníka upravujúcim bezdôvodné obohatenie, s tým že vznik škody je daný tým, že majetok úpadcu sa v dôsledku konania žalovaného znížil na nulu. Odvolací súd v tejto súvislosti konštatoval, že nemohol prihliadať na exulpačné dôvody namietané žalovaným pri posúdení opodstatnenosti nároku označeného ustanovením § 8 ods. 2 ZKV. Odvolanie v časti trov právneho zastúpenia odvolací súd taktiež označil za nedôvodné. K odvolaniu ohľadne uznesenia o zamietnutí návrhu na prerušenie konania zo dňa 14. 12. 2014 odvolací súd uviedol, že aj toto je s poukazom na ustanovenie § 109 ods. 2 písmeno c/ O. s. p. nedôvodné a konštatoval, že súd prvej inštancie rozhodol v súlade s zákonom, keď návrh na prerušenie konania zamietol. K uzneseniu o uložení poplatkovej povinnosti za odvolanie vo výške 6 053,50 Eur poukázal na fakt, že oslobodenie od súdneho poplatku za odvolanie žalovanému priznané nebolo. S odkazom na doklady priložené v spise odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie nepochybil, keď návrhu žalovaného na oslobodenie od súdneho poplatku nevyhovel. V zmysle uvedených dôvodov uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 27. marca 2015 č. k. 38Cbi/5/2010-Db-455, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 15. 05. 2015, č. k. 38Cbi/5/2010-482 ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 C. s. p. potvrdil. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p. a § 262 ods. 1, 2 C. s. p.

4/ Proti tomuto rozhodnutiu s vyznačenou právoplatnosťou 08. 12. 2016, žalovaný podal dovolanie proti v tej časti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27.10.2016, ktorým potvrdil rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 15. 01. 2015 č. k. 38Cbi/5/2010-Db-408 vo veci samej, podaním doručeným dňa 23. 12. 2016 (list v spise 533) a proti uzneseniu ktorým odvolací súd potvrdil prvostupňové uznesenie o zamietnutí návrhu na prerušenie konania.

5/ Prípustnosť dovolania označil ustanovením § 420 písmeno f/ C. s. p. a § 421 ods. 1 C. s. p.

6/ Ako dôvod prípustnosti dovolania podľa § 420 písmeno f/ C. s. p., žalovaný dôvodil nesprávnym procesným postupom, ktorý mu znemožnil uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V tejto súvislosti namietal, že napriek tomu, že požiadal o prerušenie konania dovtedy ako dôjde k právoplatnému skončeniu v trestnej veci, súd prvej inštancie jeho návrh na prerušenie konania, uznesením zamietol, čím zasiahol do procesných práv žalovaného, pretože ho zbavil možnosti uplatňovať procesné práva v rámci riadneho súdneho procesu. Podľa žalovaného jednou zo zásad konania správcov konkurzných podstát bolo zveľaďovať peňažné prostriedky patriace do konkurznej podstaty, a teda využívať rôzne bankové a iné produkty na zvýšenie úrokových sadzieb, prijímanie výťažkov z dlhopisov a podobne. Dovolací dôvod oprel aj o článok II. Základných princípov C. s. p. s tým, že má právo na právnu istotu, aby jeho spor bol rozhodnutý spravodlivo. Za zrejmy označil fakt, že finančné prostriedky neinvestoval súkromno - investičnej spoločnosti HAPPY TREND vlastným menom, ale menom správcu konkurznej podstaty.

7/ Pre informáciu oznámil, že sa voči nemu vedie trestné stíhanie v súvislosti s touto jeho činnosťou, ale že doterajšia súdna prax sa odklonila od pôvodného názoru, keď uznávala tieto skutky ako úmyselné trestné činy sprenevery, keď vo viacerých odvolacích rozsudkoch sa takéto konanie správcu konkurznej podstaty hodnotí ako nebanlivostné konanie.

8/ Dovolateľ za nesprávnosť označil, aj prvostupňovým súdom nerešpektovanie jeho procesného postavenia v tom zmysle, že finančné prostriedky neuložil do investičného fondu on, čo aj podľa znaleckého posudku nie je možné jednoznačne potvrdiť z hľadiska pravosti jeho podpisu, na príjmovom pokladničnom doklade zo dňa 30. 10. 2008. Zároveň uviedol, že znalkyňa nevyvylúčila, že sporný podpis bol vyhotovený ako úmyselne menený vlastný podpis B. O..

9/ K uvádzanému dôvodu dovolania konštatoval, že má ísť predovšetkým o trestnú činnosť vedenú na Okresnom súde Nitra sp. zn. 1T/129/2011, kde je obžalovaný B. O. vedený ako vedúci organizačnej zložky podniku zahraničnej osoby HAPPY TREND LTD, ktorý uzatváral zmluvy prostredníctvom obchodných zástupcov s inými osobami, v rôznych výškach v celkovej sume najmenej 2 000 000,-- Eur na podnikateľský účet patriaci spoločnosti HAPPY TREND LTD, napriek tomu, že táto spoločnosť nemala príslušné bankové povolenie zhromažďovať finančné prostriedky. V tejto súvislosti poukázal aj

na druhý skutok B. O., keď previedol z uvedeného účtu finančné prostriedky na iný účet.

10/ Uviedol, že vo všeobecnosti do správy majetku patriaceho do konkurznej podstaty nepatrí len konanie s odbornou starostlivosťou za účelom jeho ochrany, zabráneniu poškodzovania, ale aj využívanie všetkých právnych prostriedkov na zveľaďovanie majetku a skúmanie sporných právnych úkonov úpadcu spojených s vymáhaním majetkového práva. Skutkové zistenia týkajúce sa schopnosti alebo neschopnosti spoločnosti HAPPY TREND LTD jednoznačne označil za také, ktoré majú významný vplyv na zisťovanie porušovania povinností správcu upravené v ustanovení § 8 ods. 2 ZKV.

11/ Zodpovednosť správcu sa posudzuje podľa § 420 OZ, keďže správca nie je podnikateľ a správca zodpovedá iba za škodu, ktorá vznikla neplnením povinností a je daná príčinná súvislosť so spôsobenou škodou. Podľa jeho názoru, neprichádza do úvahy, aby porušil povinnosti pri speňažovaní podstaty (§ 27, § 28 a § 29).

12/ Z hľadiska charakteristiky vady podľa § 431 ods. 1 C. s. p. uviedol, že v danej veci nebolo postupované podľa zásad v článku IV., čl. VII., že súd odmietol jeho odkazy na výsledky trestného konania vedenom B. O., ako aj výsledky trestných konaní voči jeho osobe, kde vyšli najavo okolnosti, týkajúce sa oprávnenosti jeho manželky na plnenie a tiež okolnosti, že oprávnená osoba úmyselne falšovala svoj podpis na príjmovom pokladničnom doklade.

13/ Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písmeno a/, b/ C. s. p. poukázal na rozdielne rozhodovanie dovolacích súdov, týkajúce sa riešenia konania správcov konkurzných podstatí, ako aj na rozhodnutie Krajského súdu v Nitre 2To/73/2013, na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 45Cbi/3/2013 a odvolací rozsudok 1Obo/3/2016, 1Obo/10/2014 a napadnuté rozhodnutie označil za vychádzajúce s nedôvodného a nesprávneho výkladu § 8 ods. 2 ZKV. V prípade dovolateľa nešlo o zavinené konanie, ktoré by bolo v príčinnej súvislosti s vzniknutou škodou, pretože svojím postupom, ktorý mal zakladať zodpovednostný vzťah neporušil žiadne povinnosti, ktoré mu vyplývali zo zákona.

14/ Navrhol napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť Najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a odložiť vykonateľnosť rozhodnutia.

15/ K dovolaniu žalovaného zaujal stanovisko žalobca, podaním zo dňa 13. 04. 2017 (list v spise 661), v ktorom sa s rozhodnutím napadnutým dovolaním plne stotožnil. Za nesprávny označil názor žalovaného, že právna kvalifikácia nároku je dôvodom na rozhodovanie o zmene žaloby. Žalobca sa žalobou domáhal peňažného plnenia a nie nepeňažného plnenia, a teda nepožaduje iný typ plnenia, a teda nemôže ísť o zmenu žaloby. Podľa žalobcu ide o nárok dôvodný, či už titulom neoprávneného obohatenia, alebo titulom náhrady škody, čo jednoznačne vyplýva z konkretizácie žaloby na poslednom pojednávaní v prvostupňovom konaní. K dodatku dovolania č. 1 žalobca navrhuje neprihliadať, nakoľko rozsah dovolania je možné rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania a dodatok č. 1 bol podaný po lehote. Za podstatné označil aj fakt, že nárok na náhradu škody, resp. na bezdôvodné obohatenie nie je podmienený trestným činom, a preto poukaz na rozhodnutia v trestnom konaní, označil za bezpredmetný a označené rozhodnutia za také, ktoré sa netýkajú predmetu veci.

16/ Vo veci dovolania žalovaného rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky unesením zo dňa 27. februára 2018 sp. zn. 1ObdoV/4/2017, 1ObdoV/5/2017. Nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 250/2018-27 zo dňa 28. novembra 2018 boli tieto uznesenia zrušené a vec vrátená na ďalšie konanie z dôvodu, že základné právo JUDr. V. O., garantované čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo garantované čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd porušené bolo, keď dôvodnosť dovolania bola posudzovaná iba podľa na ustanovenia § 420 písmeno f/ C. s. p.

17/ Najvyšší súd Slovenskej republiky § 35 C. s. p. s odkazom na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 250/2018-27 zo dňa 28. 11. 2018 vec opätovne prejednal.

18/ Z obsahu nálezu je zrejmé, že najvyšší súd nesprávne posúdil otázku prípustnosti dovolania z hľadiska prípustnosti kumulácie viacerých dovolacích dôvodov.

19/ Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak

-súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovali jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písmeno f/ C. s. p.).

20/ Dovolateľ prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písmeno f/ C. s. p. odvodzuje skutočnosťou, že súd prvej inštancie zamietol jeho návrh na prerušenie konania, čím ho zbavil možnosti uplatňovať jeho procesné práva. Poukázal na skutočnosť, že skutočným dôvodom, prečo nevie

preúčtovať finančné prostriedky na účet terajšej správkyne konkurznej podstaty je, že legálne uložené a investované výťažky z predaja konkurznej podstaty sa dostali mimo dosahu prijímateľa vkladu rozhodnutím prokurátora, pričom aj v uznesení odvolacieho súdu sa spomína, že je tu zrejmy predpoklad, že peniaze mu budú neskôr vrátené. Poukázal na všeobecne platnú zásadu, podľa ktorej správcovia konkurzných podstát finančné prostriedky mali zveľaďovať tým, že využívali rôzne bankové a iné produkty na zvýšenie úrokových sadzieb, prijímanie dlhopisov a podobne. V tejto súvislosti apeloval, že finančné prostriedky na účet spoločnosti neinvestoval ako súkromná osoba, ale menom správcu konkurznej podstaty. Pre informáciu uviedol, že sa proti nemu vedie trestné konanie.

21/ V doplnujúcom podaní dovolania zo dňa 16. 03. 2017 citoval rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ohľadne obvinenia JUDr. X. O., Mgr. B. I., z ktorých je zrejmé, že protiprávne konanie obvineného malo spočívať v tom, že obvinený neoprávnene investoval a vložil finančné prostriedky z účtov úpadcu nebankovej spoločnosti, čím spôsobil škodu úpadcovi, ale že dovolací súd jednoznačne ustálil, že treba vychádzať pri posudzovaní, či ide o konanie úmyselné, alebo nedbanlivostné, a je potrebné vychádzať zo zákona č. 328/1991 Zb., ako aj, že nepovolené a nezákonné investovanie je potrebné posudzovať z hľadiska právneho cez protiprávnosť tak, ako ju ustálil zákonodarca v ustanovení § 8 ods. 2 ZKV, keď určil povinnosť správcu vykonávať funkciu s odbornou starostlivosťou. Dovolací súd vylúčil aplikáciu § 10 ods. 1 zákona č. 8/2005 Z. z. a stotožnil sa s výkladom odbornej starostlivosti s tým, že táto povinnosť je všeobecná abstraktná a jej obsahové vymedzenie je možné len cez špeciálne a explicitne existujúcu povinnosť. Pokiaľ ide o vznik spôsobenej škody, je potrebné skúmať, či ku vzniku škody došlo v dôsledku obvineného, prípadne konania iných osôb.

22/ Z takto označenej prípustnosti dovolateľa s odvolaním sa na ustanovenie § 420 písmeno f/ C. s. p. je jednoznačné, že dovolateľ neuviedol žiadny nesprávny procesný postup súdu, ktorým dovolateľovi znemožnil uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

23/ Zamietnutie návrhu sporovej strany na prerušenie konania nemožno považovať za nesprávny procesný postup, ktorý znemožňuje sporovej strane uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že dochádza k porušeniu práva na spravodlivý proces.

24/ Prerušenie konania je upravené v ustanovení § 182 C. s. p. a z jeho obsahu nie je zrejmé, že súd, pokiaľ nevyhovie návrhu jednej sporovej strany na prerušenie konania, porušil procesný postup. Zamietnutie návrhu na prerušenie konania v danom prípade sa nedá kvalifikovať ako nesprávny procesný postup, nakoľko konanie o náhradu škody z hľadiska posúdenia zodpovednosti za škodu podľa Občianskeho zákonníka v spojení s § 8 ods. 2 ZKV nesúviselo s otázkou posúdenia trestno - právnej zodpovednosti, a preto nezáviselo od otázky, ktorú v tomto konaní napadnutom dovolaním konajúci súd oprávnený riešiť nebol.

25/ Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na uvedené dospel k záveru, že prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písmeno f/ C. s. p. daná nie je.

26/ Dovolateľ prípustnosť dovolania označil aj ustanovením § 421 ods. 1 písmeno a/, b/, c/ C. s. p.

27/ Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenie právnej otázky

- a/ pri ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu

- b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená, alebo

- c/ je dovolacím súdom riešená odlišne

28/ Z textu dovolania, nie je zrejmé, že by sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, nakoľko dovolateľ v dovolaní neuviedol žiadne rozhodnutie, ktorým by sa mal odvolací súd od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu odkloniť. Taktiež v dovolaní neoznačil žiadne rozhodnutia, ktorými by dovolací súd rozhodol rozdielne. Vzhľadom na uvedené prípustnosť dovolania s poukazom na toto ustanovenie § 421 ods. 1 písmeno a/ a c/ C. s. p. daná nie je.

29/ Dovolateľ v texte dovolania prípustnosť dovolania označil aj ustanovením § 421 ods. 1 písmeno b/ C. s. p. Otázkou, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená, jednoznačne nepoložil. Poukazoval na nesprávnosť odvolacieho súdu v tom zmysle, že pokiaľ jeho konanie - vloženie finančných prostriedkov úpadcu do neinvestičnej spoločnosti, nebolo posúdené ako trestno - právne konanie, nie je možné to isté konanie posudzovať z hľadiska jeho hmotnoprávnej zodpovednosti, spojené s povinnosťou nahrádzať škodu takto vzniknutú. Súčasne namietal, že keďže finančné prostriedky z

majetku úpadcu vložil do neinvestičnej spoločnosti ako správca konkurznej podstaty, nemôže byť posudzovaná jeho hmotnoprávna zodpovednosť ako fyzickej osoby. V tejto súvislosti tvrdil, že v praxi dovolacieho senátu ešte nebola vyriešená otázka, pokiaľ správca konkurznej podstaty vložil finančné prostriedky, spadajúce do majetku úpadcu, do neinvestičnej spoločnosti za účelom ich zhodnotenia a táto spoločnosť ich úpadcovi nevrátila, nejde o konanie s odbornou starostlivosťou v rámci výkladu ustanovenia § 8 ods. 2 ZKV, pokiaľ ide o rozhodnutie týkajúce sa zodpovednosti správcu za vzniknutú škodu. Na druhej strane uvádza, že súd prvej inštancie v niektorých častiach uvádza, že ide o neoprávnené obohatenie z jeho strany, ale že v jeho prípade nedošlo k zavinenému konaniu, ktoré by bolo v príčinnej súvislosti so vznikom škody, pretože postupoval postupom, ktorý mu zakladal zodpovednostný vzťah, a preto neporušil žiadne povinnosti, ktoré mu vyplývali zo zákona alebo z príkazu, teda, že by išlo z jeho strany o nedovolené úkony.

30/ Najvyšší súd Slovenskej republiky z namietaných skutočností žalovaným pri skúmaní dôvodnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písmeno b/ C. s. p. nezistil, akú právnu otázku, od ktorej záviselo vyriešenie sporu, ktorá ešte v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte riešená nebola, dovolateľ mal na mysli. Z takto nešpecifikovaných otázok dovolací súd nezistil, akú právnu otázku, od ktorej rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo, a ktorá ešte v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu nebola vyriešená, dovolateľ považuje dovolacím súdom za nepreskúmanú. Ani otázka posúdenia konania z hľadiska odbornosti konania správcu konkurznej podstaty v súlade s ustanovením § 8 ods. 2 ZKV nebola dovolateľom jednoznačne položená v súlade s ustanovením § 421 ods. 1 písmeno b/ C. s. p. Z obsahu dovolania nie je možné dospieť k jednoznačnému záveru, o akú právnu otázku za účelom vyriešenia sporu dovolateľovi ide.

31/ V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 písmeno b/ C. s. p. by mal dovolateľ

- a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju odvolací súd riešil
- b/ vysvetliť, v čom je riešenie právnej otázky odvolacím súdom nesprávne
- c/ uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená

32/ Dovolateľ je povinný v dovolaní jednoznačne uviesť, v čom vidí prípustnosť dovolania a o akú právnu otázku, ktorá nebola predmetom dovolacieho prieskumu, ide a je tu daná potreba, aby dovolací súd ako najvyššia súdna autorita túto otázku vyriešil. Právna úprava účinná od 1 júla 2016 dáva dovolaciemu súdu právomoc rozhodnúť o tom, či ide o otázku zásadného právneho významu, ktorá doposiaľ nebola riešená. Pokiaľ má dovolací súd však rozhodnúť, či ide o otázku zásadného významu, ktorá doposiaľ ešte nebola dovolacím súdom riešená, musí ísť dovolateľom tak nastolenú otázku, aby boli znej zrejme atribúty pre jej položenú, to jest jej konkretizácia, uvedenie jej nesprávneho posúdenia a aj posúdenie, ktoré dovolateľ považuje právne za správne. Zároveň musí ísť o otázku kľúčovú pre rozhodnutie vo veci samej. Z odôvodnenia dovolateľa v dovolaní nie je zřejmé, akú otázku dovolateľ konkretizoval, v čom vidí nesprávnosť konkrétnej právnej otázky a aké riešenie predloženej konkrétnej právnej otázky považuje dovolateľ za správne. Dovolací súd nemôže riešiť hypotetické otázky, ktoré nie sú jasne formulované a nedá sa z takto hypotetických úvah dovolateľa zistiť, v podstate o aké otázky ide a aký majú vplyv na meritórne rozhodnutie vo veci samej (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 5Obdo/75/2019 z 28. 11. 2019).

33/ Najvyšší súd s poukazom na uvedené dospel k záveru, že ide o dovolanie podľa § 421 ods. 1 písmeno b/ C. s. p. neprípustné.

34/ Dovolací senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky s poukazom na uvedený právny záver dospel k záveru, že dovolanie žalovaného smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, proti ktorému prípustné nie je, a preto ho v zmysle § 447 písmeno c/ C. s. p. odmietol.

35/ Predmetom dovolania sú a uznesenia, a to uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 14. decembra 2014, č. k. 38Cbi/5/2010-317, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 38Cbi/5/2010-Db-455 a uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 12. mája 2015, č. k. 38Cbi/5/2010-Db-482, u ktorých dovolateľ vzhľadom na dovolaní aj vadu podľa ustanovenia § 420 písmeno f/ C. s. p. v tom, že súd prvej inštancie zamietol jeho návrh na prerušenie konania podľa ustanovenia § 109 ods. 2 O. s. p. uznesením zo dňa 14. decembra 2014, č. k. 38Cbi/5/2010-Db-317 a odvolací súd toto uznesenie svojim uznesením zo dňa 27. októbra 2017 sp. zn. 2Obo/24/2015 potvrdil. Ako je už v odôvodnení tohto rozhodnutia uvedené, že pokiaľ konajúci súd konanie na žiadosť žalovaného neprerušil, nejde o porušenie procesného postupu súdu, ktorý by zakladal prípustnosť

dovolania podľa § 420 písmeno f/ C. s. p. Pri návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písmeno c/ O. s. p. súd nemá povinnosť konanie prerušiť a nejde ani o prípad, kedy sa v ňom riešila otázka významná pre rozhodnutie súdu, ktorú by súd nebol oprávnený vyriešiť. V konaní vo veci samej súdy konali správne, keď konanie neprerušili. Výsledok trestného konania nemá vplyv na záver súdov vo veci samej.

36/ Dovolací súd preto dospel záveru, že v konaní nedošlo k vade uvedenej v ustanovení § 420 písmeno f/ C. s. p., a preto dovolanie v časti, ktorým dovolateľ napadol uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici uvedených čísiel konania ako neprípustné s poukazom na ustanovenie § 447 C. s. p. odmietol.

37/ Dovolací súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 C. s. p.).

38/ Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere 5 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný žiadny opravný prostriedok.